

ຂອງປະທານອັນສູງສົ່ງແຫ່ງການກັບໃຈ

ໂດຍ ແອວເດີ ດີ ທອດ ຄິສໂຕເຟີສັນ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວົກສິບສອງ

ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນໄດ້ບັນຈຸເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ ນິຣໍ. ງ່າຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງ
ມໍ່ມອນ, ໃນການຫຍໍ້ແຜ່ນຈາລຶກຫລາຍພັນປີຂອງຊາວນິໄຟຈຶ່ງຄິດວ່າ ມັນສຳຄັນທີ່ຈະຮວມເລື່ອງ
ລາວບາງຢ່າງກ່ຽວກັບຊາວຄົນນີ້ ແລະ ອິດທິພົນແຫ່ງຄຳສອນອັນຍາວນານຂອງລາວໄວ້ນຳ.
ມໍ່ມອນໄດ້ເຕືອນເຮົາ, ໂດຍທີ່ຮູ້ວ່າຄຳສອນດັ່ງກ່າວອາດປະກົດຂຶ້ນອີກໃນວັນເວລາຂອງເຮົາ.

ເລື່ອງລາວຂອງນິຣໍໄດ້ປາກົດຂຶ້ນປະມານ 90 ກ່ອນການກຳເນີດຂອງພຣະຄິດ. ລາວໄດ້ສອນວ່າ
ມະນຸດຊາດທັງປວງຈະລອດໃນວັນສຸດທ້າຍ ... ; ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສ້າງມະນຸດທັງປວງ
ຂຶ້ນມາ ແລະ ໄດ້ໄຖ່ຄົນທັງປວງນຳອີກ, ແລະ ໃນຕອນສຸດທ້າຍມະນຸດທັງປວງຈະມີຊີວິດນິລັນດອນ
(see Alma 1:4).

ປະມານ 15 ປີ ຈາກນັ້ນ, ໂຄຣິ໌ໜີ ໄດ້ມາຫາຊາວນິໄຟ ເພື່ອສັ່ງສອນ ແລະ ປະກາດຄຳສອນຂອງນິຣໍ.
ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ ໄດ້ບັນທຶກວ່າ ລາວເປັນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄິດ, ແລະ ລາວໄດ້ເລີ່ມສິດສອນຜູ້ຄົນບໍ່ໃຫ້
ເຫັນດີກັບຄຳທຳນາຍ ... ກ່ຽວກັບການສະເດັດມາຂອງພຣະຄິດ (see Alma 30:6). ໂຄຣິ໌ໜີໄດ້
ປະກາດຕື່ມວ່າ ມັນຈະບໍ່ມີການຊົດໃຊ້ແທນບາບຂອງມະນຸດເກີດຂຶ້ນຢ່າງເດັດຂາດ, ແຕ່ວ່າມະນຸດ
ແຕ່ລະຄົນເປັນຢູ່ໃນຊີວິດນີ້ ຕາມການດຳເນີນຊີວິດຂອງຕົນເອງ; ດັ່ງນັ້ນ ມະນຸດແຕ່ລະຄົນມີຄວາມຮຸ່ງ
ເຮືອງຕາມຄວາມສະຫລາດຂອງຕົນເອງ, ແລະວ່າທຸກຄົນຊະນະຕາມກຳລັງຂອງຕົນເອງ; ແລະ ແມ່ນ
ຫຍັງກໍຕາມທີ່ຕົນເອງກະທຳໄປນັ້ນ ຈະບໍ່ມີຄວາມຜິດເລີຍ (see Alma 30:17). ສາດສະດາປອມ
ແລະ ຜູ້ຕິດຕາມຂອງເຂົາບໍ່ເຊື່ອຖືໃນການກັບໃຈຈາກບາບຂອງພວກເຂົາ (see Alma 15:15).

ເຊັ່ນດຽວກັນກັບ ໃນວັນເວລາຂອງນິຣໍ ແລະ ໂຄຣິ໌ໜີ, ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ໃນວັນເວລາ ຊຶ່ງໃກ້ກັບການສະເດັດ
ມາຂອງພຣະເຢຊູຄິດ—ໃນກໍລະນີຂອງເຮົາ ມັນເປັນວັນເວລາທີ່ຕຽມພ້ອມສຳລັບການສະເດັດມາ

ດັ່ງທີ່ສອງຂອງພຣະອົງ. ແລະ ຄ້າຍຄືກັນນັ້ນ, ຂ່າວສານເລື່ອງການກັບໃຈ ສ່ວນຫລາຍແລ້ວບໍ່ມີ ໃຜປາກຝັງ. ບາງຄົນປະກາດວ່າ ຖ້າຫາກມີພຣະເຈົ້າແທ້, ພຣະອົງຄົງບໍ່ບັນຊາແບບຈິງຈັງກັບ ເຮົາດອກ (see Alma 18:5). ບາງຄົນໃນປະຈຸບັນນີ້ ປະກາດວ່າພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮັກຈະອະໄພບາບ ທັງໝົດ ພຣະແຕ່ສາລະພາບຜິດແບບໆ່າຍໆເທົ່ານັ້ນ, ຫລື ຖ້າຫາກມີການລົງໂທດບາບແທ້ໆ ກໍຈະເປັນວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະຕິສອນພວກເຮົາສອງສາມເທື່ອ ແລະ ພາຍຫລັງນາ, ພວກເຮົາກໍຈະລອດ ຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ (see 2 Nephi 28:8). ບາງຄົນ ຄືກັນກັບ ໂຄຣິ໌ທ໌ ຈະປະຕິເສດການເປັນ ຢູ່ຂອງພຣະຄິດ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອວ່າມີບາບ. ຄຳສອນຂອງເຂົາແມ່ນວ່າ ຄຸນຄ່າ, ມາດຕະຖານ, ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄວາມຈິງ ເປັນເລື່ອງທີ່ກ່ຽວພັນກັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ບຸກຄົນຮູ້ສຶກວ່າເປັນສິ່ງທີ່ຖືກ ຕ້ອງສຳລັບເຂົາ, ແລ້ວຄົນອື່ນບໍ່ສາມາດຈະເວົ້າວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຜິດ ຫລື ເປັນບາບ.

ຢູ່ທາງນອກ ຄຳສອນເຊັ່ນນັ້ນເບິ່ງຄືເປັນໜ້າເຊື່ອ ເພາະມັນອະນຸຍາດໃຫ້ເຮົາເຮັດຕາມໃຈຊອບ ຫລື ບໍ່ຕ້ອງເປັນຫ່ວງກັບຜົນສະທ້ອນ. ໃນການໃຊ້ຄຳສອນຂອງນີ້ ແລະ ໂຄຣິ໌ທ໌, ເຮົາສາມາດຫາຂໍ້ແກ້ຕົວ ແລະ ໃຫ້ເຫດຜົນດີກັບທຸກສິ່ງ. ເມື່ອສາດສະດາເອີ້ນໃຫ້ກັບໃຈ, ມັນຄືກັນກັບເໝາະເປັນໃສ່ຜູ້ຄົນ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄວນຮັບເອົາການເອີ້ນຂອງສາດສະດາດ້ວຍຄວາມສຸກ. ຖ້າຫາກປາດສະຈາກການ ກັບໃຈ, ແລ້ວຈະບໍ່ມີການກ້າວໄປໜ້າ ຫລື ການພັດທະນາຊີວິດເລີຍ. ການທຳທ່າວ່າບໍ່ມີບາບຈະບໍ່ ຊ່ອຍໃຫ້ຄວາມໜັກໜ່ວງ ແລະ ຄວາມເຈັບປວດບັນເທົາລົງ. ການທົນທຸກນຳບາບຈະບໍ່ຊ່ອຍໃຫ້ຊີວິດ ດີຂຶ້ນແນວໃດ. ພຣະແຕ່ການກັບໃຈເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະພາໄປສູ່ຊີວິດທີ່ດີກວ່າ. ແລະ, ແນ່ນອນ, ພຣະແຕ່ ຜ່ານການກັບໃຈເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮົາຈະສາມາດໄດ້ຮັບພຣະຄຸນແຫ່ງການຊົດໃຊ້ພຣະຄິດ ແລະ ຄວາມລອດ ໄດ້. ການກັບໃຈເປັນຂອງປະທານອັນສູງສົ່ງ, ແລະ ຄວນມີຮອຍຢືມຢູ່ໃນໃບໜ້າຂອງເຮົາ ເມື່ອເຮົາກ່າວ ເຖິງມັນ. ມັນຊື່ບອກເຮົາໄປຫາອິດສະລະພາບ, ຄວາມໝັ້ນໃຈ, ແລະ ຄວາມສະຫງົບ. ການກັບໃຈ ເປັນເຫດຜົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງການສະເຫລີມສະຫລອງ, ແລະ ບໍ່ແມ່ນເຫດຜົນໃຫ້ຢຸດການສະເຫລີມ ສະຫລອງ.

ການກັບໃຈຈະເປັນໄປໄດ້ພຣະແຕ່ເພາະການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄິດເທົ່ານັ້ນ. ເປັນການເສຍສະລະ ອັນເປັນນິດຂອງພຣະອົງທີ່ “ຈະນຳເອົາຄວາມລອດມາຫາຄົນທັງປວງທີ່ມີສັດທາໄປສູ່ການກັບໃຈ” (ແອວມາ 34:15). ການກັບໃຈເປັນເງື່ອນໄຂທີ່ຈຳເປັນ, ແລະ ເປັນພຣະຄຸນຂອງພຣະຄິດຄືພະລັງ, ໂດຍການນັ້ນ “ຄວາມເມດຕາຈະສາມາດສະໜອງຂໍ້ຮຽກຮ້ອງແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳໄດ້” (ແອວມາ 34:16). ຫລັກຖານຂອງເຮົາຄື:

ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ການຮັບຮອງຄວາມຊອບທຳ [ຫລື ການໃຫ້ອະໄພບາບ] ຜ່ານພຣະຄຸນຂອງພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດພຣະເຢຊູຄິດແມ່ນຖືກຕ້ອງ ແລະ ຈິງ;

ແລະ ພວກເຮົາກໍຮູ້ອີກວ່າການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ [ຫລື ການຊຳລະລ້າງຈາກບາບ] ຜ່ານພຣະຄູນ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາ ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດພຣະເປຊູຄິດແມ່ນຖືກຕ້ອງ ແລະ ຈິງ, ຕໍ່ທຸກ ຄົນຜູ້ຮັກ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍສຸດພະລັງ, ຄວາມຄິດ, ແລະ ກຳລັງຂອງເຂົາ (see D&C 20:30–31).

ການກັບໃຈເປັນຫົວຂໍ້ທີ່ໃຫຍ່ໂຕ, ແຕ່ໃນມື້ນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກກ່າວເຖິງພຽງແຕ່ຫ້າຢ່າງເທົ່ານັ້ນ ກ່ຽວກັບຫລັກທຳພຣະກິດຄູນຂຶ້ນພື້ນຖານ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າຈະເປັນປະໂຫຍດ.

ໜຶ່ງ, ການເຊື່ອເຊີນໃຫ້ກັບໃຈເປັນການສະແດງເຖິງຄວາມຮັກ. ເມື່ອພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ “ເລີ່ມຕົ້ນ ປະກາດວ່າ ຈົ່ງຖືມໃຈເກົ້າເອົາໃຈໃໝ່: ເພາະວ່າອານາຈັກສະຫວັນມາໃກ້ແລ້ວ” (ມັດທາຍ 4:17), ມັນເປັນຂ່າວສານແຫ່ງຄວາມຮັກ, ເຊື່ອເຊີນທຸກຄົນທີ່ມີຄ່າຄວນໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບພຣະອົງ ແລະ ຊົມຊື່ກັບຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຊີວິດນິລັນດອນໃນໂລກນີ້, ແລະ ຊີວິດນິລັນດອນໃນໂລກທີ່ຈະມາເຖິງ (see Moses 6:59). ຖ້າຫາກເຮົາບໍ່ເຊື່ອເຊີນຄົນອື່ນໃຫ້ປ່ຽນແປງ ຫລື ຖ້າຫາກເຮົາບໍ່ກັບໃຈ, ແລ້ວເຮົາ ກໍເຮັດໜ້າທີ່ຂອງເຮົາບໍ່ສຳເລັດໃນການຊ່ອຍເຫລືອຕົນເອງ ແລະ ຄົນອື່ນໆ. ພໍແມ່ຜູ້ປ່ອຍໃຫ້ລູກ ເຮັດບາບ, ເພື່ອນທີ່ບໍ່ເຕືອນເພື່ອນ, ຜູ້ນຳທີ່ຢ້ານກົວສ່ວນຫລາຍຈະເປັນຫ່ວງນຳຕົນເອງຫລາຍກວ່າ ການເປັນຢູ່ ແລະ ຄວາມສຸກຂອງຄົນທີ່ເຂົາເຈົ້າສາມາດຊ່ອຍເຫລືອໄດ້. ແມ່ນແລ້ວ, ການເອີ້ນໃຫ້ກັບໃຈ ມາເຖິງແລ້ວ ໂດຍບໍ່ໂຍະຍານ ຫລື ຜິດຫຼູ, ແລະ ອາດຖືກເຮັດໃຫ້ຄົນຊັງ, ແຕ່ເມື່ອໄດ້ຖືກນຳພາໂດຍ ພຣະວິນຍານ, ມັນຈະເປັນການປະພຶດດ້ວຍຄວາມເປັນຫ່ວງເປັນໄຍແທ້ໆ (see D&C 121:43–44).

ສອງ, ການກັບໃຈໝາຍເຖິງການພະຍາຍາມທີ່ຈະປ່ຽນແປງ. ມັນຈະເປັນການເຍາະເຍີ້ຍການ ທຶນທຸກທໍລະມານຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຢູ່ໃນສວນເຄັດເຊມາເນ ແລະ ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ຖ້າຫາກເຮົາຄາດຫວັງໃຫ້ພຣະອົງປ່ຽນສະພາບຂອງເຮົາໃຫ້ເປັນທູດສະຫວັນໂດຍທີ່ບໍ່ຕ້ອງ ເຮັດພາກສ່ວນຂອງເຮົາ. ກົງກັນຂ້າມ, ເຮົາຕ້ອງສະແຫວງຫາພຣະຄູນຂອງພຣະອົງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ ບໍລິບູນ ແລະ ຮັບລາງວັນສຳລັບຄວາມພະຍາຍາມອັນພາກພຽນຂອງເຮົາ (see 2 Nephi 25:23). ບາງທີ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບທີ່ເຮົາອະທິຖານຂໍຄວາມເມດຕາ, ເຮົາຄວນອະທິຖານຂໍເວລາ ແລະ ໂອກາດທີ່ຈະເຮັດວຽກ ແລະ ພະຍາຍາມເອົາຊະນະມັນນຳອີກ. ແນ່ນອນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະອວຍພອນ ຄົນທີ່ປ່າຖະໜາຢາກມາຫາການພິພາກສາຢ່າງມີຄ່າຄວນ, ຄົນທີ່ຕັ້ງໃຈອອກແຮງໄປແຕ່ລະວັນ ເພື່ອປ່ຽນຄວາມອ່ອນແອ ໃຫ້ກັບກາຍເປັນຄວາມເຂັ້ມແຂງ. ການກັບໃຈທີ່ແທ້ຈິງ, ການປ່ຽນແປງ ທີ່ແທ້ຈິງ ອາດຮຽກຮ້ອງຄວາມພະຍາຍາມຄົນອີກ, ແຕ່ມີບາງສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ ສັກສິດໃນ ຄວາມພະຍາຍາມນັ້ນ. ການໃຫ້ອະໄພທີ່ສູງສົ່ງ ແລະ ການປິ່ນປົວມາເຖິງແບບທຳມະຊາດ

ສູ່ຄົນເຊັ່ນນັ້ນ, ເພາະ ແນ່ນອນ, ຄູນນະທຳຮັກຄູນນະທຳ; ຄວາມສະຫວ່າງແນບສະໜິດກັບຄວາມສະຫວ່າງ; ແລະ ຄວາມເມດຕາມີຄວາມສົງສານຕໍ່ຄວາມເມດຕາ ແລະ ອ້າງສິດໃນຄົນຂອງບາງເອງ (see D&C 88:40).

ດ້ວຍການກັບໃຈ ເຮົາສາມາດພັດທະນາຕົນໄປເລື້ອຍໆ ໃນຄວາມສາມາດຂອງເຮົາເພື່ອຄຳລົງຊີວິດ, ເພາະເຮົາຮັບຮູ້ວ່າ ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມກົດຂອງອານາຈັກຊັ້ນສູງ ຈະທົນກັບລັດສະໝີພາບຂອງອານາຈັກຊັ້ນສູງບໍ່ໄດ້ (see D&C 88:22).

ສາມ, ການກັບໃຈໝາຍເຖິງການບໍ່ພຽງແຕ່ປະຖິ້ມບາບເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເປັນການສັນຍາທີ່ຈະເຊື່ອຝັງນຳອີກ. ວັດຈະນະນຸກົມຂອງພຣະຄິສຕະທຳຄຳພີໄດ້ບອກວ່າ: “ການກັບໃຈໝາຍເຖິງການຫັນຫົວໃຈ ແລະ ຄວາມປະສົງມາຫາພຣະເຈົ້າ, ທັງປະຕິເສດບາບ ຊຶ່ງທຳມະຊາດແລ້ວ ເຮົາມັກຈະໂນ້ມອ່ຽງໄປຫາ.”¹ ຕົວຢ່າງໜຶ່ງກ່ຽວກັບຄຳສອນນີ້ ຈາກພຣະຄຳພີມໍມອນແມ່ນພົບເຫັນຢູ່ໃນຖ້ອຍຄຳຂອງແອວມາ ທີ່ກ່າວກັບພວກລູກຊາຍຂອງເພິ່ນວ່າ:

“ສະນັ້ນພໍ່ສັງເຈົ້າ, ລູກຂອງພໍ່, ດ້ວຍຄວາມເຫງົາກົວພຣະເຈົ້າ, ໃຫ້ລູກລະເວັ້ນຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງລູກ;

ໃຫ້ລູກຫັນໜ້າໄປຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍສຸດຄວາມນິກຄິດ, ຄວາມສາມາດ, ແລະ ກຳລັງ” (ແອວມາ 39:12–13; see also Mosiah 7:33; 3 ນິໄຟ 20:26; ມໍມອນ 9:6 ນຳອີກ).

ກ່ອນຈະຫັນໄປຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາໄດ້ນັ້ນ, ມັນຈະຕ້ອງບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຕຳກວ່າພັນທະສັນຍາທີ່ຈະເຊື່ອຝັງຕໍ່ພຣະອົງ. ເຮົາມັກຈະກ່າວເຖິງພັນທະສັນຍານີ້ວ່າເປັນພັນທະສັນຍາແຫ່ງການຮັບບັບຕິສະມາ ເພາະມັນສະແດງເຖິງການເປັນພະຍານ ໂດຍການຮັບບັບຕິສະມາໃນນ້ຳ (see Mosiah 18:10). ການຮັບບັບຕິສະມາຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງ, ຢືນຢັນພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງທີ່ຈະເຊື່ອຝັງຕໍ່ພຣະບິດາ. “ແຕ່ເຖິງແມ່ນພຣະອົງບໍລິສຸດ, ພຣະອົງຍັງສະແດງແກ່ລູກຫລານມະນຸດວ່າ ຕາມທາງແຫ່ງເນື້ອໜັງພຣະອົງຖ້ອມຕົວຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະບິດາ, ແລະ ເປັນພະຍານຕໍ່ພຣະບິດາວ່າ ຈະເຊື່ອຝັງພຣະອົງໃນການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ” (2 ນິໄຟ 31:7). ປາດສະຈາກພັນທະສັນຍານີ້, ການກັບໃຈຈະບໍ່ສຳເລັດຄົບຖ້ວນ ແລະ ການປົດບາດຈະບໍ່ໄດ້ຮັບເລີຍ.² ອາຈານ ໂນແອວ ເຣນິນ ໄດ້ກ່າວເຖິງເລື່ອງນີ້ໃນທາງທີ່ໜ້າຊົງຈຳທີ່ວ່າ “ການເລືອກກັບໃຈຄືກັນກັບການເລືອກເຜົາສະພານທີ່ຕໍ່ໃສ່ທຸກບ່ອນ [ດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈ] ທີ່ຈະເດີນຕາມເສັ້ນທາງ *ດຽວນັ້ນ* ທີ່ເລືອກ, ທາງ *ດຽວ* ນັ້ນທີ່ພາໄປສູ່ຊີວິດ ນິລັນດອນ.”³

ສີ, ການກັບໃຈຮຽກຮ້ອງຈຸດປະສົງທີ່ຈິງຈັງ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ ຈະຮັກສາມັນໄວ້, ເຖິງແມ່ນຈະຜ່ານຄວາມ ເຈັບປວດ. ການຂຽນຂັ້ນຕອນຂອງການກັບໃຈໄວ້ເຮັດຕາມລຳດັບອາດຊ່ອຍບາງຄົນໄດ້, ແຕ່ມັນອາດ ພາໃຫ້ເຮັດແບບບໍ່ຕ້ອງຄິດ, ພຽງໝາຍຂີດສິ່ງທີ່ໄດ້ເຮັດເທົ່ານັ້ນ ໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກແທ້ໆກັບການປ່ຽນແປງ. ການກັບໃຈທີ່ແທ້ຈິງບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງຕື່ນໆ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມອບເງື່ອນໄຂສຳລວມສອງຢ່າງໃຫ້ເຮົາ ເພື່ອ ໂດຍສິ່ງນັ້ນ ຈະຮູ້ວ່າຄົນໆນັ້ນໄດ້ກັບໃຈຈາກບາບຂອງເຂົາຫລືບໍ່—ເຂົາຈະສາລະພາບ ແລະ ປະຖິ້ມ ມັນ (see D&C 58:43).

ການສາລະພາບ ແລະ ການປະຖິ້ມ ເປັນຄວາມຄິດທີ່ມີພະລັງຫລາຍ. ຫລາຍກວ່າຄຳວ່າ “ຂ້ອຍຍອມຮັບ; ຂ້ອຍຂໍໂທດ” ເທົ່ານັ້ນ. ການສາລະພາບເປັນສິ່ງເລິກຊຶ້ງ, ບາງເທື່ອເປັນການຮັບ ຮູ້ທີ່ເຈັບປວດເຖິງຄວາມຜິດພາດ ແລະ ການເຮັດຜິດຕໍ່ ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ. ຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ເສຍໃຈ ແລະ ນຳ້ອັນຂົມຂຶ້ນ ສ່ວນຫລາຍແລ້ວຈະມາກັບການສາລະພາບຂອງບຸກຄົນ, ໂດຍສະເພາະ ເມື່ອເຂົາໄດ້ສ້າງຄວາມເຈັບປວດໃຫ້ແກ່ບາງຄົນ, ຫລື ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ໄດ້ພາຄົນອື່ນເຮັດບາບ. ມັນເປັນເພາະຄວາມໂສກເສົ້າອັນໃຫຍ່ໂຕນີ້, ທີ່ເຫັນຄວາມຈິງຂອງສິ່ງທີ່ເປັນຢູ່, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ບຸກຄົນ ດັ່ງກ່າວ, ເຊັ່ນດຽວກັບແອວມາ, ຮ້ອງອອກມາວ່າ ໂອ້ ພຣະເຢຊູເຈົ້າເອີຍ, ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຂໍຊົງ ມີເມດຕາປານີຕໍ່ຂ້ານ້ອຍຜູ້ຢູ່ໃນນ້ຳບີແຫ່ງຄວາມຂົມຂຶ້ນ, ແລະ ຖືກປົດລ້ອມດ້ວຍສາຍໂສ້ແຫ່ງຄວາມ ຕາຍອັນເປັນນິດດ້ວຍເຖີດ” (see Alma 36:18). ດ້ວຍສັດທາໃນຄວາມເມດຕາຂອງພຣະຜູ້ໃຫ້, ແລະ ອຳນາດຂອງພຣະອົງ, ຄວາມໝົດຫວັງຈິ່ງກາຍເປັນຄວາມມີຫວັງ. ໃຈ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາ ຂອງເຂົາຈະປ່ຽນໄປ, ແລະ ບາບທີ່ຂັງໜຶ່ງເຄີຍເປັນສິ່ງພໍໃຈ ແຕ່ຕອນນີ້ກັບເປັນສິ່ງໜ້າກຽດຊຶ້ງ. ຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຍົກເລີກ ແລະ ປະຖິ້ມບາບ ແລະ ເພື່ອຕັດແປງ, ດັ່ງທີ່ຕົນສາມາດເຮັດໄດ້, ຊຶ່ງເຂົາ ໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດກັບຄົນອື່ນ, ຕອນນີ້ໄດ້ມີໃຈໃໝ່. ຄວາມພະຍາຍາມນັ້ນ ບໍ່ດົນກໍຈະເຕີບ ໂຕຂຶ້ນເປັນ ພັນທະສັນຍາເລື່ອງການເຊື່ອພັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍພັນທະສັນຍານັ້ນ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຜູ້ເປັນອັກຄະທູດແຫ່ງພຣະຄູນອັນສູງສົ່ງ, ຈະນຳຄວາມບັນເທົາ ແລະ ການໃຫ້ອະໄພມາໃຫ້. ແລ້ວເຂົາຈະສາມາດກ່າວກັບແອວມາໄດ້ວ່າ ເຮົາບໍ່ເຄີຍເຫັນຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງອັນໃດ ທີ່ໜ້າອັດສະຈັນເຊັ່ນນີ້ ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກທີ່ສຸດເທົ່າກັບຄວາມ ເຈັບປວດຂອງເຮົາ! (see Alma 36:20).

ຄວາມເຈັບປວດໃດທີ່ຮຽກຮ້ອງການກັບໃຈ ຈະໜ້ອຍກວ່າຂໍ້ຮຽກຮ້ອງແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳ ສຳລັບການລະເມີດທີ່ຍິ່ງບໍ່ໄດ້ສາລະພາບເທື່ອ. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ກ່າວເລັກນ້ອຍ ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ທຶນທຸກທໍລະມານເພື່ອສະໜອງຂໍ້ຮຽກຮ້ອງແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ຊົດໃຊ້ແທນບາບຂອງເຮົາ, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ,

ພຣະອົງໄດ້ທົນທຸກທໍລະມານກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແທນທຸກຄົນ, ເພື່ອວ່າເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ທົນທຸກທໍລະມານຖ້າ
ຫາກເຂົາຈະກັບໃຈ;

ແຕ່ຖ້າຫາກເຂົາບໍ່ກັບໃຈ ເຂົາຈະຕ້ອງທົນທຸກທໍລະມານແນ່ນແຕ່ເໝືອນດັ່ງພຣະອົງ;

ຊຶ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານເຮັດໃຫ້ຕົວພຣະອົງເອງ, ແມ່ນແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນບັນດາທຸກສິ່ງ
ທັງປວງ, ຕ້ອງສັ່ນເພາະຄວາມເຈັບປວດ, ແລະ ເລືອດໄຫລອອກຈາກທຸກຂຸມຂົນ, ແລະ ທົນທຸກ
ທໍລະມານທັງຮ່າງກາຍ ແລະ ວິນຍານ—ແລະ ປາຖະໜາທີ່ຈະບໍ່ຕ້ອງດົມຈອກອັນຂົນຂົນນັ້ນ (see
D&C 19:16–18).

ຫ້າ, ບໍ່ວ່າການກັບໃຈຈະເຈັບປວດຫລາຍພຽງໃດກໍຕາມ, ແຕ່ມັນຈະຖືກກິນເຂົ້າໄປໃນຄວາມສຸກແຫ່ງ
ການໃຫ້ອະໄພ. ໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ໃນບົດປາໄສຂອງປະທານບອຍ ເຄ ແບັກເກີ ຊຶ່ງວ່າ “ແສງອາລຸນ
ແຫ່ງການໃຫ້ອະໄພ,” ເພິ່ນໄດ້ບັນຍາຍດັ່ງນີ້:

“ໃນເດືອນເມສາ ປີ 1847, ທ່ານບຣິກາ ຍັງ ໄດ້ພາກຸ່ມບຸກເບີກກຸ່ມທຳອິດອອກຈາກເມືອງວິນເຕີ
ຄວດເຕີ. ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ, 1,600 ໄມ (2,500 ກິໂລແມັດ) ໄປທາງທິດຕາເວັນຕົກຜູ້ເດີນທາງ
ທີ່ລອດຕາຍຂອງກຸ່ມດອນເນີ ໄດ້ກະຈັດກະຈາຍລົງພູ ຊີເອຣາ ນິວາດາ ໄປຫາຫ່ອມພູເມືອງ
ສັກກະລາເມັນໂຕ.

“ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຄ້າງໃນຫິມະປູເທິງພູໃນລະດູໜາວທີ່ຮ້າຍກາດ. ການລອດຊີວິດໃນແຕ່ລະວັນ,
ແຕ່ລະອາທິດ, ແລະ ແຕ່ລະ ເດືອນ ແລະ ການອິດປາກມາກແຄ້ນ ແລະ ທົນທຸກທໍລະມານ
ອັນເກີນທີ່ຈະພັນລະນາໄດ້ຂອງເຂົາເຈົ້ານັ້ນ ແມ່ນເກືອບເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ໜ້າເຊື່ອເລີຍ.

“ໃນກຸ່ມນັ້ນ ມີຊາຍໜຸ່ມອາຍຸ 15 ປີ ຊຶ່ງ ຈອນ ບະຣິນ. ໃນຄືນ ຂອງວັນທີ 24 ເດືອນເມສາ,
ລາວໄດ້ຍ່າງເຂົ້າໄປຫາບ້ານສວນຂອງທ່ານຈອນສັນ. ຫລາຍປີຈາກນັ້ນ ທ້າວຈອນໄດ້ຂຽນວ່າ:

“ຕາເວັນໄດ້ຕົກລົງດິນດິນແລ້ວ ເມື່ອພວກເຮົາໄປເຖິງບ້ານຂອງທ່ານຈອນສັນ, ສະນັ້ນ ເທື່ອທຳອິດທີ່
ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນມັນແມ່ນເປັນຕອນເຊົ້າ. ອາກາດກົດ, ດິນກໍຮຽວງາມໄປດ້ວຍຫຍ້າ, ນົກສິ່ງສຽງ
ຮ້ອງເພງຢູ່ເທິງຕົ້ນໄມ້, ແລະ ການເດີນທາງໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ. ບໍ່ເປັນໜ້າເຊື່ອທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງມີຊີວິດຢູ່.

“ພາບທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນໃນເຊົ້ານັ້ນ ເບິ່ງຄືພາບທີ່ ຂ້າພະເຈົ້າວາດໄວ້ຢູ່ໃນຈິດໃຈ. ເຫດການ

ສ່ວນຫລາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນຜ່ານມາ ໄດ້ລັບເລືອນໄປຈາກຄວາມຊົງຈໍາ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈື່ຄ້າຍ
ທີ່ເຄີຍຕັ້ງຢູ່ໃກ້ບ້ານຂອງທ່ານຈອນສັນນິນ.’

ປະທານແພັກເກີ ໄດ້ກ່າວວ່າ: “ທໍາອິດ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈົງງັ້ນກັບຄໍາເວົ້າຂອງລາວທີ່ວ່າ ‘ເຫດການ
ສ່ວນຫລາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນຜ່ານມາ ໄດ້ລັບເລືອນໄປຈາກຄວາມຊົງຈໍາ.’ ເປັນໄປໄດ້ແນວໃດທີ່ການ
ທົນທຸກທໍລະມານຢ່າງໜັກເປັນເວລາຫລາຍເດືອນ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າ ໄດ້ລັບເລືອນໄປຈາກ
ຄວາມຊົງຈໍາຂອງລາວ? ເປັນໄປໄດ້ແນວໃດທີ່ລະດູໜາວອັນມົດມົວນັ້ນ ໄດ້ກາຍເປັນແສງ
ອາລຸນແຫ່ງຍາມເຊົ້າ?

“ຫລັງຈາກໄດ້ຄິດກ່ຽວກັບເລື່ອງນັ້ນແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ສໍານຶກໄດ້ວ່າ ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນເລື່ອງຍາກເລີຍ.
ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຄີຍ ເຫັນເຫດການບາງສິ່ງທີ່ເກີດກັບບາງຄົນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ ໃນລັກສະນະທີ່ຄ້າຍຄືກັນນີ້.
ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍເຫັນບາງຄົນໄດ້ໃຊ້ເວລາດົນນານຢູ່ກັບຄວາມຜິດ ແລະ ຈາກນັ້ນໄດ້ອອກມາສູ່ແສງ
ອາລຸນແຫ່ງການໃຫ້ອະໄພ. ເມື່ອແສງອາລຸນມາເຖິງ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ:

“ຄົນທີ່ກັບໃຈຈາກບາບຂອງເຂົາ, ຄົນໆນັ້ນໄດ້ຮັບການໃຫ້ ອະໄພ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ບໍ່ຈື່ຈໍາມັນ
ອີກຕໍ່ໄປ [see D&C 58:42].”⁴

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮັບຮູ້ ແລະ ເປັນພະຍານດ້ວຍຄວາມກະຕັນຍູ ເຖິງການຮັບທຸກທໍລະມານທີ່ບໍ່ສາມາດ
ຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ນັ້ນ, ວ່າ ຄວາມຕາຍ ແລະ ການເປັນຄົນມາສູ່ຊີວິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ “ເຮັດໃຫ້ເກີດ
ເງື່ອນໄຂແຫ່ງການກັບໃຈ” (ຮິລາມັນ 14:18). ຂອງປະທານແຫ່ງການກັບໃຈເປັນຂໍກະແຈເປີດ
ເຂົ້າຫາຄວາມສຸກໃນຊີວິດນີ້ ແລະ ຊີວິດໜ້າ. ໃນຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ
ໃນຄວາມຖ່ອມຕົນທີ່ສຸດ ແລະ ໃນຄວາມຮັກ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເຊື່ອເຊີນທ່ານທຸກຄົນໃຫ້ “ກັບໃຈ:
ເພາະອານາຈັກສະຫວັນມາໃກ້ແລ້ວ” (ມັດທາຍ 4:17). ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ໃນການຮັບເອົາການ
ເຊື່ອເຊີນນີ້, ທ່ານຈະພົບຄວາມສຸກທັງໃນຕອນນີ້ ແລະ ຕະຫລອດການ. ໃນພຣະນາມຂອງ
ພຣະເປຊີຄຣິດ, ອາແນນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Bible Dictionary, “Repentance.”
2. ພຣະຄໍາພິມມອນໄດ້ກ່າວຢູ່ເລື່ອຍໆກ່ຽວກັບ “ການບັບຕິສະມາໄວ້ກັບການກັບໃຈ” (see Mosiah 26:22; ແອວມາ 5:62; Alma 6:2; 7:14; 8:10; 9:27; 48:19; 49:30; Helaman 3:24; 5:17, 19; 3

ນິໄຟ 1:23; Nephi 7:24–26; ໂມໂຣໄນ 8:11). ໂຢຮັນ ບັບຕິດ ໄດ້ໃນຄຳຄຽວກັນນີ້ (ເບິ່ງ ມັດທາຍ 3:11), ແລະ ໂປນ ໄດ້ກ່າວເຖິງ “ການບັບຕິສະມາໄວ້ກັບການກັບໃຈ” (ກິດຈະການ 19:4). ຄຳນີ້ ກໍມີຢູ່ໃນ Doctrine and Covenants ຄືກັນ (see Doctrine and Covenants 35:5; 107:20).

“ການບັບຕິສະມາຕໍ່ ຫລື ໄວ້ກັບການກັບໃຈ” ແມ່ນອ້າງເຖິງຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ການບັບຕິສະມາ ພ້ອມດ້ວຍພັນທະສັນຍາຂອງມັນ ເປັນຂັ້ນສູດທ້າຍຂອງການກັບໃຈ. ດ້ວຍການກັບໃຈທັງໝົດ, ຮ່ວມທັງການຮັບບັບຕິສະມາ, ແລ້ວບຸກຄົນນັ້ນຈະພ້ອມແວຍສຳລັບການວາງມືສຳລັບຂອງ ປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລະ ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ບຸກຄົນນັ້ນຈະໄດ້ຮັບ ການບັບຕິສະມາທາງວິນຍານ (ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 3:5) ແລະ ໄດ້ຮັບການອະໄພໂທດ: “ເພື່ອພວກທ່ານ ຈະໄດ້ຮູ້ຈັກປະຕູ ຊຶ່ງ ໂດຍທາງນັ້ນພວກທ່ານຄວນເຂົ້າໄປ. ເພາະປະຕູທີ່ພວກທ່ານຄວນເຂົ້າໄປຄື ການກັບໃຈ ແລະ ຮັບການບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳ; ແລະ ເວລານັ້ນການປົດບາບຂອງພວກທ່ານ ຈະມາເຖິງໂດຍໄຟ ແລະ ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ” (2 ນິໄຟ 31:17).

3. Noel B. Reynolds, “The True Points of My Doctrine,” *Journal of Book of Mormon Studies*, vol. 5, no. 2 (1996): 35; ໂຕເນື່ອງຖືກຕື່ມໃສ່.

4. Boyd K. Packer, in Conference Report, Oct. 1995, 21; see also “The Brilliant Morning of Forgiveness,” *Ensign*, Nov. 1995, 18.